

Nagrada "Ko?i?evo pero", uružena nedavno Ruđici Komar za zbirku "Igra okeanskog pijeska", bila je prilika da poznatu pjesnikinju pobliže upoznamo i sa životne strane, o čemu italijanska publika malo zna.

Iz četirih biografskih podataka o Ruđici Komar, tampanih u 18 njenih do sada objavljenih zbirki pjesama, itaoci znaju da je rožena u Baljcima kod Bileže, gdje je završila gimnazijsko školovanje, a potom u Sarajevu istoriju jugoslovenske književnosti i srpskohrvatski jezik na Filozofskom fakultetu...

Znaju i da je, do posljednjeg rata, živjela u Sarajevu, a potom u Bileži, gdje je radila kao profesor u Srednjoškolskom centru "Golub Kure", ali o njenim pjesničkim poćecima malo se zna.

- Pokušavala sam ponešto da napišem još kao četvrtog razreda osnovne škole i dobijala ohrabrenja od moje učiteljice Milosave Vujovič, a kasnije u starijim razredima podršku mi je davao profesor Ismet Kreso. U gimnaziji to su bili profesori Uglješa Kisič i Milica Čuk. Sjećam se i da sam svoju prvu pjesmu objavila u studentskom listu "Naši dani".

Potpisala sam je pseudonimom Saida Komenski i u zgradi Filozofskog fakulteta na trećem spratu, ispred učionice broj 112, zadržala kada sam, otvarajući list, vidjela da je tampana - priča Ruđica Komar.

Dodaje da joj je veliko ohrabrenje bilo kada su joj studenti, kolege, rekli da im se dopada pjesma, samo im nije bilo jasno zašto nije napisano ko je pjesmu preveo sa poljskog jezika, pošto su mislili da je autor iz te zemlje.

- Kasnije sam, ohrabrena, počela da objavljujem u časopisima "Lica", "Život", "Putevi" i drugim, ali više nisam koristila pseudonim. Moja prva zbirka "Iz pepela i snijega" došla je na red za tampanje 1972. godine, kada sam već bila završila fakultet i počela da radim, iako je rukopis bio gotov dvije godine ranije, ali je u to vrijeme morao da prođe svu potrebnu proceduru - sjećam se pjesnikinja.

Kao profesor, nastojala je da na isti, ohrabrujući način djeluje na svoje učenike kako su to činili i njeni učitelji. Tako su mnogi bili ki srednjoškolci krenuli njenim stopama i postali profesori iste struke ili se latili pera.

Ruđica Komar vjeruje da je pisanje posao nalik rudarskom. To je redovno traganje za izrazom i riječima u pjesničkoj rudarskoj jami, pri čemu istinsko zadovoljstvo nastaje tek ako stihovi dopru do itaoca.

Komunikaciju sa mnogim bivšim učacima zadržala je trajno, pa su joj i povodom najnovije nagrade čestitke stigle sa raznih strana.

Pitali smo pjesnikinju na kraju i o čemu najčešće govori njena poezija?

- O ljubavi, jer je i sva poezija ljubav i ništa više - odgovorila je kratko.

Usamljenost

Na pitanje da li je pjesnik usamljen u malom mjestu i da li su oni iz većih mjesta bliži čirijima i nagradama, Komareva odgovara:

- Pjesnik je redovno usamljen, živio u Bileži ili Parizu. Čto se tiče čirija i nagrada, bliži su im po mnogo čemu stvaraoci iz većih mjesta, ali je srećna okolnost da Zadužbina "Petar Koči?" umije da prepozna i one pjesnike koji su malo dalje od glavnih pjesničkih puteva.

Če?epo Aleksič - Glas Srpske